

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 1.156

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 20 decembrie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
361. — Lege pentru aderarea României la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie, adoptată la New York la 30 august 1961.....	2	pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate.....	5–8
Convenție privind reducerea cazurilor de apatridie	2–5	Decizia nr. 622 din 17 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.....	9–11
1.278. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie, adoptată la New York la 30 august 1961.....	5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		2.100. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind aprobarea Reglementării tehnice „Normativ pentru întreținerea și repararea străzilor”, indicativ NE 033-05.....	11
		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		40. — Circulară privind modul de desfășurare a compensării multilaterale a plăților fără numerar pe suport hârtie efectuate cu instrumente de plată de debit în perioada 22–30 decembrie 2005.....	12–16
Decizia nr. 606 din 15 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aderarea României la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie, adoptată la New York la 30 august 1961****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aderă la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie, adoptată la New York la 30 august 1961.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE
SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 13 decembrie 2005.
Nr. 361.

CONVENȚIE**privind reducerea cazurilor de apatridie*)**

Adoptată la 30 august 1961 de conferința plenipotențiarilor care s-au întâlnit în 1959 și s-au reîntâlnit în 1961, în conformitate cu Rezoluția Adunării Generale a Națiunilor Unite 896(IX) din 4 decembrie 1954.

Intrată în vigoare la 13 decembrie 1975, conform art. 18.

Statele contractante,
acționând în conformitate cu Rezoluția 896(IX), adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite din 4 decembrie 1954,

considerând că este de dorit să se reducă starea de apatridie printr-un acord internațional,
au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

1. Orice stat contractant va acorda cetățenia sa unei persoane născute pe teritoriul său, care, altfel, ar fi apatridă. Cetățenia se va acorda:

a) la naștere, de drept; sau

b) în baza unei cereri formulate în modalitățile prevăzute de legislația internă, către autoritatea competentă, de către cel interesat sau în numele său. Sub rezerva dispozițiilor alin. 2 al prezentului articol, nici o astfel de cerere nu poate fi respinsă. Statul contractant a cărui legislație prevede acordarea cetățeniei sale la cerere poate, de asemenea, să acorde cetățenia, de drept, la vârsta și în condițiile fixate prin legislația sa.

2. Statul contractant poate să acorde cetățenia sa, conform lit. b) a alin. 1 al prezentului articol, sub rezerva îndeplinirii uneia sau mai multora dintre următoarele condiții:

a) cererea să fie formulată într-o perioadă determinată de statul contractant, începând cel mai târziu de la vârsta de 18 ani și neputând să se termine mai devreme de 21 de ani, astfel încât cel interesat să poată totuși dispune de cel puțin un an pentru formularea cererii sale personale,

fără să trebuiască să obțină o autorizare legală pentru a o formula;

b) persoana interesată să aibă reședința obișnuită pe teritoriul statului contractant, fără totuși ca durata de reședință fixată de statul contractant să depășească 5 ani imediat înainte de depunerea cererii sau 10 ani în total;

c) persoana interesată să nu fi fost condamnată pentru o infracțiune împotriva securității naționale sau să nu fi fost condamnată la pedeapsa cu închisoarea pentru o durată de cel puțin 5 ani pentru o infracțiune;

d) persoana interesată să nu fi dobândit la naștere sau ulterior o cetățenie.

3. Cu respectarea dispozițiilor alin. 1 lit. b) și ale alin. 2 ale prezentului articol, copilul născut prin căsătorie pe teritoriul statului contractant, a cărui mamă are cetățenia acestui stat, va dobândi la naștere această cetățenie, altfel ar fi apatrid.

4. Orice stat contractant va acorda cetățenia sa persoanei care, altfel, ar fi apatridă și care este incapabilă să dobândească cetățenia statului contractant pe al cărui teritoriu s-a născut, întrucât a depășit vârsta pentru formularea cererii sau nu a îndeplinit condiția reședinței, dacă cetățenia unuia dintre părinții săi, la data nașterii persoanei respective, era aceea a statului contractant

*) Traducere.

menționat. Dacă părinții săi nu au avut aceeași cetățenie la data nașterii sale, problema dacă cetățenia persoanei respective ar trebui să fie cea a tatălui sau cea a mamei va fi soluționată de legislația națională a statului contractant respectiv. Dacă se introduce o cerere pentru cetățenia respectivă, cererea se va face către autoritatea competentă de către persoana interesată sau în numele său, conform modalităților prevăzute de legislația națională. Sub rezerva dispozițiilor alin. 5 al prezentului articol, o astfel de cerere nu poate fi respinsă.

5. Statul contractant poate acorda cetățenia sa conform dispozițiilor alin. 4 al prezentului articol, sub rezerva îndeplinirii uneia sau mai multora dintre următoarele condiții:

- a) cererea să fie formulată mai înainte ca persoana interesată să împlinească vârsta stabilită de statul contractant, aceasta neputând fi mai mică de 23 de ani;
- b) persoana interesată să fi avut reședința obișnuită pe teritoriul statului contractant pe o perioadă stabilită de statul respectiv, care precedă imediat formularea cererii și care nu poate depăși 3 ani;
- c) persoana interesată să nu fi dobândit la naștere sau ulterior o altă cetățenie.

ARTICOLUL 2

Copilul găsit pe teritoriul unui stat contractant, în absența unei probe contrare, va fi considerat ca fiind născut pe acel teritoriu din părinți posedând cetățenia acelui stat.

ARTICOLUL 3

În scopul determinării obligațiilor statelor contractante în cadrul prezentei convenții, nașterea la bordul unei nave sau al unui avion va fi prezumată ca având loc pe teritoriul statului sub al cărui pavilion navighează nava sau pe teritoriul statului în care este înregistrat avionul, după caz.

ARTICOLUL 4

1. Orice stat contractant va acorda cetățenia sa unei persoane care nu s-a născut pe teritoriul unui stat contractant și care, altfel, ar fi considerată apatridă, dacă la data nașterii persoanei respective tatăl sau mama avea cetățenia primului stat. Dacă părinții nu aveau aceeași cetățenie la data nașterii persoanei, problema dacă cetățenia acesteia va fi a tatălui sau a mamei sale va fi soluționată de legislația națională a statului contractant. Cetățenia atribuită conform dispozițiilor acestui alineat se va acorda:

- a) la naștere, de drept; sau
- b) în baza unei cereri formulate în modalitățile prevăzute de legislația internă, către autoritatea competentă, de către cel interesat sau în numele său. Sub rezerva dispozițiilor alin. 2 al prezentului articol, nici o astfel de cerere nu poate fi respinsă.

2. Statul contractant poate să acorde cetățenia sa, conform dispozițiilor alin. 1 al prezentului articol, sub rezerva îndeplinirii uneia sau mai multora dintre următoarele condiții:

- a) cererea să fie formulată mai înainte ca persoana interesată să împlinească vârsta stabilită de statul contractant, aceasta neputând fi mai mică de 23 de ani;
- b) persoana interesată să fi avut reședința obișnuită pe teritoriul statului contractant pe o perioadă stabilită de statul respectiv, care precedă imediat formularea cererii și care nu poate depăși 3 ani;
- c) persoana interesată să nu fi dobândit la naștere sau ulterior o altă cetățenie.

ARTICOLUL 5

1. Dacă legislația unui stat contractant prevede pierderea cetățeniei ca o consecință a unei schimbări a

statutului persoanei, cum este căsătoria, desfacerea căsătoriei, stabilirea paternității, recunoașterea ori adopția, această pierdere trebuie să fie subordonată posesiei sau dobândirii altei cetățenii.

2. Dacă, în conformitate cu legislația unui stat contractant, un copil născut în afara căsătoriei pierde cetățenia celui stat ca o consecință a recunoașterii filiației, i se va oferi posibilitatea de a redobândi această cetățenie printr-o cerere scrisă către autoritatea competentă, cererea neputând fi supusă unor condiții mai severe decât cele prevăzute în alin. 2 al art. 1.

ARTICOLUL 6

Dacă legislația unui stat contractant prevede că pierderea cetățeniei sale sau privarea de cetățenie a unei persoane antrenează pierderea acestei cetățenii pentru soțul ori copiii săi, pierderea cetățeniei va fi subordonată posesiei sau dobândirii de către aceștia din urmă a unei alte cetățenii.

ARTICOLUL 7

1. a) Dacă legislația unui stat contractant prevede pierderea sau renunțarea la cetățenie, renunțarea nu va avea drept consecință pierderea cetățeniei decât dacă persoana respectivă posedă ori dobândește altă cetățenie.

b) Dispozițiile lit. a) a prezentului alineat nu se vor aplica atunci când aplicarea acestora nu este în concordanță cu principiile enunțate în art. 13 și 14 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, aprobată la 10 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite.

2. O persoană având cetățenia unui stat contractant și care solicită naturalizarea într-o țară străină nu își va pierde cetățenia decât dacă dobândește sau i s-a dat asigurarea dobândirii cetățeniei statului străin.

3. Sub rezerva dispozițiilor alin. 4 și 5 ale prezentului articol, un cetățean al unui stat contractant nu va pierde cetățenia, astfel încât să devină apatrid, în cazul în care își părăsește țara, are reședința în străinătate, nu se înregistrează sau pentru orice alt motiv similar.

4. O persoană naturalizată își poate pierde cetățenia în cazul în care reședința sa se află în străinătate o perioadă, nu mai puțin de 7 ani consecutivi, prevăzută de legea statului contractant interesat, dacă aceasta nu declară autorității competente intenția de a-și păstra cetățenia.

5. În cazul cetățeanului unui stat contractant născut în afara teritoriului acestuia, legea statului respectiv poate prevedea păstrarea cetățeniei după expirarea unui an de la majoratul acestuia, cu condiția ca reședința sa la acea dată să se afle pe teritoriul acestui stat sau să fie înregistrată la autoritatea competentă.

6. Cu excepția situațiilor menționate în prezentul articol, o persoană nu își va pierde cetățenia statului contractant, dacă această pierdere va duce la apatridie, în afară de cazul când o astfel de pierdere a cetățeniei nu este în mod expres exclusă de orice altă prevedere a prezentei convenții.

ARTICOLUL 8

1. Un stat contractant nu va priva o persoană de cetățenia sa dacă această privare va conduce la apatridie.

2. Sub rezerva dispozițiilor alin. 1 al prezentului articol, o persoană poate fi privată de cetățenia unui stat contractant în următoarele cazuri:

- a) în situațiile în care, conform alin. 4 și 5 ale art. 7, este permis ca o persoană să-și piardă cetățenia;
- b) dacă cetățenia a fost obținută prin declarație falsă sau alt act fraudulos.

3. Sub rezerva dispozițiilor alin. 1 al prezentului articol un stat contractant poate reține dreptul de a priva o

persoană de cetățenia sa dacă la data semnării, ratificării sau aderării reținerea acestui drept se bazează pe unul dintre următoarele motive existente la acea dată în legislația internă a statului în cauză:

a) prin încălcarea obligației de loialitate față de statul contractant, persoana:

- (i) încălcând una dintre prevederile prohibitive exprese ale statului contractant, a prestat sau a continuat să presteze servicii pentru ori a primit sau a continuat să primească emolumente de la un alt stat; sau
- (ii) a avut un comportament prin care a prejudiciat interesele vitale ale statului în cauză;

b) persoana a depus un jurământ sau a dat o declarație oficială, referitoare la loialitatea față de un alt stat, ori și-a probat hotărârea de a-și nega loialitatea față de statul contractant.

4. Un stat contractant își va putea exercita puterea de privare de cetățenie permisă de alin. 2 sau 3 ale prezentului articol doar conform legii, care va prevedea pentru persoana interesată dreptul la un proces echitabil în fața instanței sau a altui organism independent.

ARTICOLUL 9

Un stat contractant nu va priva de cetățenie nici o persoană ori grup de persoane pe motive rasiale, etnice, religioase sau politice.

ARTICOLUL 10

1. Orice tratat între statele contractante care prevede transferul de teritoriu va include prevederi care vor garanta că nici o persoană nu va deveni apatridă în urma transferului. Orice stat contractant va lua toate măsurile necesare ca aceste tratate încheiate cu un stat care nu este parte la prezenta convenție să includă astfel de prevederi.

2. În absența acestor prevederi, un stat contractant căruia i se transferă un teritoriu ori care obține un teritoriu va acorda cetățenie persoanelor care devin apatride în urma transferului sau achiziționării de teritorii.

ARTICOLUL 11

Statele contractante vor promova înființarea în cadrul Națiunilor Unite, cât mai curând posibil după depunerea celui de-al 6-lea instrument de ratificare sau de aderare, a unui organism la care o persoană poate apela pentru pretenții legate de prezenta convenție și pentru acordarea de asistență în vederea înnăptării pretențiilor sale către autoritatea competentă.

ARTICOLUL 12

1. În ceea ce privește un stat contractant care, în conformitate cu prevederile alin. 1 al art. 1 sau al art. 4, nu acordă cetățenia la naștere prin efectul legii, prevederile alin. 1 al art. 1 sau al art. 4, după caz, se vor aplica persoanelor născute înainte, precum și persoanelor născute după intrarea în vigoare a prezentei convenții.

2. Prevederile alin. 4 al art. 1 se vor aplica persoanelor născute înainte, precum și persoanelor născute după intrarea în vigoare a prezentei convenții.

3. Prevederile art. 2 se vor aplica doar copiilor găsiți pe teritoriul unui stat contractant după intrarea în vigoare a prezentei convenții pentru acel stat.

ARTICOLUL 13

Prezenta convenție nu va fi interpretată ca afectând orice prevedere mai favorabilă reducerii cazurilor de apatridie, prevedere care poate fi inclusă în legea oricărui stat contractant, în vigoare în prezent ori în viitor, sau care poate fi inclusă în orice convenție, tratat sau acord în vigoare în prezent ori în viitor între două sau mai multe state contractante.

ARTICOLUL 14

Orice diferend între statele contractante privind interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, care nu poate fi soluționat prin alte mijloace, va fi înaintat Curții Internaționale de Justiție, la cererea oricărei părți în litigiu.

ARTICOLUL 15

1. Prezenta convenție se aplică tuturor teritoriilor autonome, trusturilor, coloniilor sau altor teritorii nemetropolitane pentru ale căror relații internaționale răspunde oricare dintre statele contractante; conform prevederilor alin. 2 din prezentul articol, la data semnării, ratificării sau aderării statul contractant interesat va declara teritoriul ori teritoriile nemetropolitane cărora prezenta convenție li se va aplica *ipso facto* ca urmare a semnării, ratificării sau aderării.

2. În cazul în care, în scopul obținerii cetățeniei, un teritoriu nemetropolitan nu este tratat la fel ca un teritoriu metropolitan sau în cazul în care constituția ori practica statului contractant sau a teritoriului nemetropolitan prevede existența consimțământului prealabil al teritoriului nemetropolitan pentru aplicarea prezentei convenții acelui teritoriu, statul contractant respectiv va lua toate măsurile pentru a asigura obținerea consimțământului teritoriului nemetropolitan în 12 luni de la data semnării prezentei convenții de către statul contractant în cauză, iar când consimțământul a fost obținut, statul contractant va notifica secretarului general al Națiunilor Unite. Prezenta convenție se aplică teritoriului sau teritoriilor menționate în această notificare de la data primirii acesteia de către secretarul general al ONU.

3. După expirarea perioadei de 12 luni prevăzute în alin. 2 al prezentului articol, statele contractante interesate îi vor informa pe secretarul general al ONU cu privire la rezultatele consultărilor cu acele teritorii nemetropolitane pentru ale căror relații internaționale răspund și care este posibil să nu fi fost de acord cu aplicarea prezentei convenții.

ARTICOLUL 16

1. Prezenta convenție se va deschide pentru semnare la sediul Națiunilor Unite de la 30 august 1961 la 31 mai 1962.

2. Prezenta convenție se va deschide pentru semnare în numele:

- a) oricărui stat membru al ONU;
- b) oricărui stat invitat să participe la conferința ONU privind eliminarea sau reducerea viitoarelor cazuri de apatridie;
- c) oricărui alt stat căruia Adunarea Generală a ONU îi poate adresa invitația de a semna sau de a adera la prezenta convenție.

3. Prezenta convenție va fi ratificată, iar instrumentele de ratificare vor fi depuse la secretarul general al ONU.

4. Prezenta convenție va fi deschisă pentru aderare statelor prevăzute la alin. 2 al prezentului articol. Aderarea se va face prin depunerea instrumentului de aderare la secretarul general al ONU.

ARTICOLUL 17

1. La data semnării, ratificării sau aderării, orice stat poate avea rezerve referitor la art. 11, 14 sau 15.

2. Nici o altă rezervă privind prezenta convenție nu va fi admisă.

ARTICOLUL 18

1. Prezenta convenție va intra în vigoare după 2 ani de la data depunerii celui de-al 6-lea instrument de ratificare sau de aderare.

2. Pentru fiecare stat care ratifică ori aderă la prezenta convenție după depunerea celui de-al 6-lea instrument de ratificare sau de aderare, aceasta va intra în vigoare în cea de-a 90-a zi de la depunerea instrumentului de ratificare ori de aderare sau la data la care prezenta convenție intră în vigoare în conformitate cu prevederile alin. 1 al prezentului articol, oricare dintre date este mai recentă.

ARTICOLUL 19

1. Oricare dintre statele contractante poate denunța prezenta convenție în orice moment printr-o notificare scrisă adresată secretarului general al ONU. Denunțarea va produce efecte pentru statul contractant în cauză la un an de la data primirii acesteia de către secretarul general al ONU.

2. În cazurile în care, conform prevederilor art. 15, prezenta convenție a devenit aplicabilă unui teritoriu nemetropolitan al unui stat contractant, acel stat poate, la orice dată ulterioară și cu consimțământul teritoriului în cauză, să îl informeze pe secretarul general al ONU cu privire la denunțarea prezentei convenții, separat, de către teritoriul în cauză. Denunțarea va produce efecte la un an de la data primirii notificării de către secretarul general al ONU, care va înștiința celelalte state contractante cu privire la denunțare și la data primirii acesteia.

ARTICOLUL 20

1. Secretarul general al ONU va notifica tuturor membrilor ONU și statelor nemembre prevăzute în art. 16 următoarele particularități:

a) semnăturile, ratificările și aderările prevăzute la art. 16;

- b) rezervele prevăzute la art. 17;
c) data la care prezenta convenție va intra în vigoare conform art. 18;
d) denunțarea prevăzută la art. 19.

2. Cel mai târziu după depunerea celui de-al 6-lea instrument de ratificare sau de aderare, secretarul general al ONU va aduce în atenția Adunării Generale a ONU problema înființării, conform art. 11, a organismului menționat.

ARTICOLUL 21

Prezenta convenție va fi înregistrată de către secretarul general al ONU la data intrării sale în vigoare.

Subsemnații plenipotențari am semnat prezenta convenție.

Încheiată la New York la 30 august 1961, într-un singur exemplar, ale cărui texte în limbile chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt egal autentice și vor fi depuse la arhivele ONU, iar copiile certificate vor fi transmise de către secretarul general al ONU tuturor membrilor ONU, precum și statelor nemembre prevăzute la art. 16.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie,
adoptată la New York la 30 august 1961**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie, adoptată la New York la 30 august 1961, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 12 decembrie 2005.
Nr. 1.278.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 606

din 15 noiembrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale
și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Ion Tiucă — procuror
Mădălina Ștefania Diaconu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005,

excepție ridicată de Constantina Gurănoiu în Dosarul nr. 749/CA/2005 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 452D/2005, nr. 453D/2005, nr. 460D/2005 și nr. 461D/2005. La apelul nominal în aceste dosare lipsesc, de asemenea, autorii excepției, Emanuel Andi Georgescu, Marian Sevastian Popescu, Daniela Pavel, Mihaela Maria Mihai, precum și părțile Direcția Generală a Finanțelor Publice Dolj și Direcția de Muncă, Solidaritate Socială și Familie Sibiu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea celor cinci dosare, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

În temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 452D/2005, nr. 453D/2005, nr. 460D/2005 și nr. 461D/2005 la Dosarul nr. 451D/2005, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005, prin care Curtea Constituțională a respins criticile de neconstituționalitate referitoare la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 9 mai 2005 și din 12 mai 2005, pronunțate de Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ în dosarele nr. 749/CA/2005, nr. 751/CA/2005 și nr. 755/CA/2005, și prin încheierile din 12 mai 2005, pronunțate de Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ în dosarele nr. 886/2005 și nr. 882/2005, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005.** Excepția a fost ridicată de către Constantina Gurănoiu, Emanuel Andi Georgescu și Marian Sevastian Popescu și, respectiv, de Daniela Pavel și Mihaela Maria Mihai cu prilejul soluționării unor contestații împotriva deciziilor Direcției Generale a Finanțelor Publice Dolj, respectiv ale Direcției de Muncă, Solidaritate Socială și Familie Sibiu, prin care s-a stabilit salariul de încadrare în funcția publică de consilier juridic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat aduce atingere statutului funcționarilor publici și drepturilor acestora, domeniu rezervat legii organice. Astfel, aceste dispoziții nu aduc modificări numai în ceea ce privește salarizarea funcționarilor publici, ci schimbă gradul profesional al acestora. De asemenea, apreciază că nu există o situație extraordinară care să justifice adoptarea ordonanței de urgență, astfel încât este afectat regimul unei instituții fundamentale a statului. În ceea ce privește delegarea legislativă prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, aceasta nu poate opera în ceea ce privește adoptarea unor modificări ale funcțiilor publice, în această situație nefiind dovedit caracterul urgent. De altfel, așa cum rezultă din motivarea caracterului urgent al

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, aceasta se referă numai la asigurarea unor drepturi salariale ale funcționarilor publici, în cazul acesta putând opera delegarea legislativă, astfel că modificarea funcțiilor publice printr-o ordonanță de urgență nu poate fi considerată ca fiind constituțională.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că „textul art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 nu modifică încadrările în funcție, ci corelează gradul profesional cu prevederile art. 14 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, având în vedere modificările aduse acestei legi prin Legea nr. 161/2003“. De asemenea, consideră că este neîntemeiată susținerea potrivit căreia Guvernul nu a motivat caracterul urgent al ordonanței, deoarece preambulul acesteia conține explicitarea cauzei de urgență care a impus adoptarea actului normativ.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens arată că, „având în vedere că, prin art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituția României se stabilește că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, iar în acest sens a fost adoptată Legea nr. 188/1999, dar că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 se aduc modificări esențiale ale statutului funcționarilor publici reglementat inițial prin Legea nr. 188/1999, aceasta contravine art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituția României“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că instanța de contencios constituțional a statuat, în Decizia nr. 85/2001, Decizia nr. 15/2000 și Decizia nr. 101/2004, că „interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare“, având în vedere că „ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ, adoptat de Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional“. Prin urmare, în domeniile rezervate reglementării la nivel de lege organică, Guvernul poate lua măsuri, prin ordonanță de urgență, cu condiția motivării urgenței reglementării în situații extraordinare. Astfel, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, raportat la prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, este neîntemeiată. În ceea ce privește critica potrivit căreia nu a existat o situație extraordinară care să justifice adoptarea reglementărilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, se arată că chiar din preambulul ordonanței de urgență rezultă că măsurile reglementate prin dispozițiile acesteia „vizează interesul social, buna desfășurare a activității în administrația publică, creșterea calității serviciului public și constituie situații de urgență și extraordinare“.

De asemenea, se apreciază că motivarea urgenței din preambulul actului normativ se referă la întregul conținut al acestuia, nu numai la prevederile referitoare la salarizarea funcționarilor publici, avându-se în vedere că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 are ca obiect de

reglementare drepturile salariale și alte drepturi ale funcționarilor publici, conform prevederilor art. 1 alin. (2) lit. b) din acest act normativ, sistemul de salarizare a funcționarilor publici urmărind „și crearea unei ierarhizări a sistemului de salarizare pe categorii, clase, grade profesionale”. În concluzie, se consideră că, referitor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, sunt îndeplinite exigențele stabilite de Curtea Constituțională, prin jurisprudența sa, cu privire la interesul public și urgența reglementării pentru aprecierea constituționalității ordonanțelor de urgență. De asemenea, se arată că dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale nu constituie reglementări în nici unul dintre domeniile expres și limitativ enumerate prin prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 față de prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece reîncadrarea funcționarilor publici în funcție de noile criterii stabilite este justificată, în cuprinsul ordonanței de urgență, de „*interesul social, buna desfășurare a activității în administrația publică, creșterea calității serviciului public și constituie situații de urgență și extraordinare*”.

De asemenea, arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece reîncadrarea funcționarilor publici în funcție de noile criterii nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului prevăzute în titlul III al Constituției, respectiv Parlamentul, Guvernul, Administrația publică și Autoritatea judecătorească, și nici pe cel al autorităților publice, care sunt reglementate în alte titluri ale Legii fundamentale, cum ar fi Curtea Constituțională, Avocatul Poporului, Curtea de Conturi și Consiliul Economic și Social.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Deși Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, din motivarea excepției rezultă că autorii acesteia se referă și la neconstituționalitatea ordonanței în integralitatea sa. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, precum și ordonanța în integralitate. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.091 din 23 noiembrie 2004, și a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 18 aprilie 2005. Art. 6 are următorul cuprins:

— Art. 6: „(1) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 3 de salarizare.*

(2) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 2 de salarizare.*

(3) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 1 de salarizare.*

(4) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 3 de salarizare.*

(5) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 2 de salarizare.*

(6) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004 la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 1 de salarizare.*

(7) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 3 de salarizare.*

(8) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 2 de salarizare.*

(9) *Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 1 de salarizare.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 73 alin. (3) lit. j): „(3) Prin lege organică se reglementează: [...] j) statutul funcționarilor publici;”;

— Art. 115 alin. (4) și (6): „(4) Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.[...]”

(6) Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar sistemul de salarizare a acestei categorii de funcționari ține de statutul lor. Atât încadrarea prin lege a diferiților funcționari publici în anumite categorii, clase și grade profesionale, cât și salarizarea conform acestei încadrări nu reprezintă drepturi fundamentale, care nu s-ar putea modifica, pentru viitor, tot prin lege. Astfel, legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp. De asemenea, ține de opțiunea liberă a legiuitorului încadrarea în categorii, clase și grade profesionale a funcționarilor publici.

Având în vedere aceste considerente, apare ca fiind legitimată, din punct de vedere constituțional, emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, care, după cum se arată în art. 1 alin. (1), își propune să reglementeze drepturile salariale și alte drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005. Din cuprinsul acestui articol rezultă cu claritate că noile reglementări nu pot fi aplicate cu efecte retroactive, ci exclusiv pentru anul 2005.

Analizând prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea constată că acest text de lege se aplică deopotrivă tuturor funcționarilor publici de execuție, fără a crea privilegii sau discriminări.

În consecință, neretroactivitatea legii, nediscriminarea ori restrângerea numai în situații limitativ prevăzute a exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, principii consacrate de art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție, în deplină concordanță cu reglementările

internaționale invocate, nu sunt încălcate prin dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004.

În continuare, analizând critica autorilor excepției raportată la dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea reține că interdicția reglementării în domenii care fac obiectul legilor organice este prevăzută de alin. (1) al aceluiași articol constituțional pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență care se adoptă de către Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Emiterea unor asemenea ordonanțe este condiționată însă de existența unor „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, Guvernul a motivat existența situației extraordinare prin aceea că „asigurarea unor drepturi salariale funcționarilor publici care, potrivit legii, îndeplinesc prerogative de putere publică și sunt supuși unui regim sever al incompatibilității și conflictului de interese este un obiectiv prioritar al Strategiei actualizate a Guvernului României privind accelerarea reformei în administrația publică 2004—2006” și că „măsurile cuprinse în această ordonanță reprezintă o etapă în reforma salarială a funcționarilor publici și au la bază negocierile Guvernului României cu Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, precum și cu organizațiile sindicale reprezentative ale funcționarilor publici”.

Prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 apare ca un răspuns la necesitatea de a da curs rezultatelor negocierilor Guvernului cu instituțiile internaționale amintite, precum și cu organizațiile sindicale, în sensul instituirii unor reforme în administrația publică. De asemenea, emiterea acestei ordonanțe este justificată de necesitatea reglementării aplicării dispozițiilor legii bugetare pentru anul 2005, iar aplicarea prevederilor ordonanței este limitată doar pe durata acestui an.

În acest sens, Curtea s-a mai pronunțat, de altfel, prin Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 7 iulie 2005.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate, excepție ridicată de Constantina Gurănoiu, Emanuel Andi Georgescu și Marian Sevastian Popescu în dosarele nr. 749/CA/2005, nr. 751/CA/2005 și nr. 755/CA/2005 ale Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ, respectiv de Daniela Pavel și Mihaela Maria Mihai în dosarele nr. 886/2005 și nr. 882/2005 ale Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN VIDA

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 622

din 17 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Gusto” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.481/2000 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal răspunde Gheorghe Paraschiv, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită admiterea excepției, considerând că prevederile legale criticate sunt neconstituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, apreciind că reglementarea atribuției judecătorului-sindic de a autentifica actele juridice încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică, nu încalcă principiile constituționale ale imparțialității justiției, independenței judecătorilor și egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.481/2000, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Gusto” — S.R.L. în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea unei acțiuni întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 64/1995.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 16, precum și ale art. 123 (devenit art. 124, după republicarea Constituției).

În legătură cu critica de neconstituționalitate formulată prin invocarea dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, referitoare la separația și echilibrul puterilor în stat, autorul excepției arată că atribuția de autentificare a actelor stabilită prin prevederile criticate în sarcina judecătorului-sindic „nu este una ce ține de puterea judecătorească, ci una care ține de serviciul de interes public reglementat de art. 3 din Legea nr. 36/1995 privind activitatea notarilor publici”.

Autorul excepției consideră că, „deși judecătorul este independent și ar trebui să se supună numai legii, în fapt, prin art. 11 lit. j) din Legea nr. 64/1995, republicată, i se impune să autentifice acte încheiate de către lichidatorul

judiciar cu persoane care nu participă în calitate de părți în proces și în condițiile pe care lichidatorul și terțele persoane străine de cauză le stabilesc. În acest fel, judecătorul nu mai este imparțial, ci este nevoit să se supună voinței unor terțe persoane străine de cadrul procesual, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a art. 123 alin. (2) din Constituție [devenit art. 124 alin. (2) din Constituție, republicată]”.

De asemenea, autorul excepției consideră că, prin actul autentificat de către judecător, bunurile debitoarei sunt dobândite de terțe persoane, fără să achite taxele de timbru la care este obligată orice altă persoană care încheie acte translativ de proprietate, încălcându-se principiul conform căruia „justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „atribuția de autentificare a actelor juridice încheiate de judecătorul-sindic nu aduce atingere independenței puterii judecătorești, iar plata taxelor aferente vânzării [se face], oricum, la momentul intabulării dreptului de proprietate în Cartea funciară”. Se arată că, de altfel, „în speța de față, obiectul vânzării l-au constituit drepturi litigioase, iar nu un bun mobil al debitoarei”.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că „din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii fundamentale reiese că reglementarea procedurii de judecată intră în competența exclusivă a legiuitorului”.

În opinia Guvernului, „prin acordarea judecătorului-sindic a atribuției de a autentifica actele încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică, nu se produce o ingerință a puterii judecătorești în sfera altei puteri, cu atât mai mult cu cât nici o normă constituțională nu prevede competența exclusivă a notarilor publici în activitatea de autentificare a actelor juridice”.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În motivarea acestui punct de vedere se arată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate formulată prin invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție.

În legătură cu critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/1995 față de art. 124 din Constituție, Avocatul Poporului consideră că nu este încălcat „principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, [iar] în ceea ce privește atribuțiile, precum și caracterul hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic, acestea constituie chestiuni de procedură, pe care legiuitorul este liber să le [reglementeze], în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție”.

Cât privește invocarea încălcării prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, Avocatul Poporului consideră că

„dispozițiile constituționale referitoare la organizarea statului român potrivit principiului separației și echilibrului puterilor nu au incidență în cauza de față“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 11 (1) : „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]*”

j) autentificarea actelor juridice încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică; [...];

— Art. 30: „*(1) Actele încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică, vor fi supuse autentificării judecătorului-sindic.*”

(2) Judecătorul-sindic va pronunța o încheiere de autentificare, în baza căreia actul va putea fi înscris în registrele de publicitate.“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege sunt invocate prevederile art. 1 alin. (4), ale art. 16 și 123 din Constituție. În realitate, din conținutul motivării excepției rezultă că autorul excepției face referire la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul statului de drept, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, precum și la cele ale art. 124 alin. (2) și (3) privind înfăptuirea justiției.

Critica de neconstituționalitate are la bază, în esență, susținerea potrivit căreia dispozițiile legale care stabilesc în sarcina judecătorului-sindic autentificarea actelor juridice încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică, încalcă principiul separației și echilibrului puterilor, prin aceea că atribuția respectivă „ține de serviciul de interes public reglementat de art. 3 din Legea nr. 36/1995 privind activitatea notarilor publici“. Sunt încălcate totodată, în opinia autorului excepției, și principiul imparțialității justiției, al independenței judecătorilor și al egalității în drepturi, întrucât prin dispozițiile legale menționate judecătorului-sindic „i se impune să autentifice acte încheiate de către lichidatorul judiciar cu persoane care nu participă în calitate de părți în proces și în condițiile pe care lichidatorul și terțele persoane străine de cauză le stabilesc“, iar terții care dobândesc bunurile debitorului sunt scutiți de taxa de timbru.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Dispozițiile legale criticate sunt cuprinse într-un act normativ care instituie o procedură specială. Or, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt*

prevăzute numai prin lege“. Prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, precum și prin alte decizii, s-a statuat că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale“.

Totodată, Curtea reține că din însăși economia Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 rezultă că notarii publici nu dețin exclusivitatea în efectuarea actelor notariale. Astfel, art. 5 din lege prevede: „*Actele notariale pot fi efectuate și de misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României, precum și de alte instituții, în condițiile și limitele prevăzute de lege“*.

Mai mult decât atât, în legătură cu materia reglementată prin textele legale criticate Curtea observă că însăși activitatea proprie notarilor publici este supusă controlului instanțelor judecătorești. Astfel, potrivit art. 67 din lege, „*În cazul în care notarul public respinge cererea de autentificare, încheierea va cuprinde mențiunile de la art. 51 alin. 1.*”

Dacă se face plângere împotriva încheierii de respingere și judecătoria o admite, notarul public va da încheierea de autentificare a actului, conform hotărârii judecătorești rămasă definitivă și irevocabilă, și va menționa că actul produce efecte de la înregistrarea cererii de autentificare.“

În consecință, nu se poate pune problema încălcării, prin dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995, a principiului separației și echilibrului puterilor.

Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și nici pe cele ale art. 124 alin. (2) privind imparțialitatea justiției, având în vedere că autentificarea de către judecătorul-sindic a actelor juridice încheiate de lichidator, pentru a căror validitate este necesară forma autentică, este o măsură care se aplică tuturor lichidatorilor desemnați de către judecătorul-sindic în temeiul art. 28 alin. (1) din lege, care încheie astfel de acte juridice. Instituirea de către legiuitor, în sarcina judecătorului-sindic, a acestei atribuții se justifică rațional și obiectiv prin necesitatea realizării scopului legii, acela de acoperire a pasivului debitorului aflat în insolvență, fie prin reorganizarea activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la stingerea pasivului, fie prin faliment (art. 2 din Legea nr. 64/1995).

În ceea ce privește susținerea încălcării prin dispozițiile criticate a principiului independenței justiției, prevăzut de art. 124 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că este neîntemeiată. Acest principiu constituțional vizează independența justiției față de celelalte autorități publice, de puterea politică. Or, atribuția judecătorului-sindic de a autentifica acte încheiate de către lichidatorul judiciar cu persoane care nu participă în calitate de părți în proces nu are legătură cu principiul independenței judecătorilor.

De altfel, dispozițiile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Prin Decizia nr. 377 din 14 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 12 decembrie 2003, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate referitoare la mai multe prevederi din Legea nr. 64/1995, între care și art. 23¹ alin. (1) [devenit, în actuala redactare, după republicarea legii, art. 30 alin. (1)]. În cuprinsul deciziei s-a statuat că „nici o dispoziție constituțională nu prevede dreptul sau competența exclusivă de a autentifica anumite acte, legiuitorul fiind în drept de a deroga printr-o lege de la reglementările cuprinse într-o altă lege. Pe de altă parte, dreptul judecătorului-sindic de a autentifica prin

încheiere actele încheiate de lichidator, prevăzut de art. 23¹ din Legea nr. 64/1995, este instituit tocmai în interesul debitorului, pentru a evita grevarea patrimoniului acestuia cu noi cheltuieli pentru taxe și onorarii“. Totodată, Curtea a constatat că „nici una dintre dispozițiile legale criticate nu împiedică îndeplinirea, în cadrul procedurii falimentului, a cerințelor unui proces echitabil, prevăzute de

art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să schimbe această jurisprudență, soluția adoptată în decizia menționată și considerentele care au stat la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. j) și ale art. 30 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Gusto“ — S.R.L. în Dosarul nr. 4.481/2000 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind aprobarea Reglementării tehnice „Normativ pentru întreținerea și repararea străzilor“, indicativ NE 033-05

În conformitate cu prevederile art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Normativ pentru întreținerea și repararea străzilor“, indicativ NE 033-05, elaborată de Search Corporation, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului

nr. 198/2005 privind aprobarea Reglementării tehnice „Normativ pentru întreținerea și repararea străzilor“, indicativ NE 033-04 (revizuire C 270-1991), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 și nr. 439 bis din 24 mai 2005, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 30 noiembrie 2005.
Nr. 2.100.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.156 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind modul de desfășurare a compensării multilaterale a plăților fără numerar pe suport hârtie efectuate cu instrumente de plată de debit în perioada 22—30 decembrie 2005**

Având în vedere prevederile art. 2 alin. (2) lit. b) și ale art. 22 alin. (1) și (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările ulterioare, ale art. 56 alin. 1, art. 89 alin. 1 și ale art. 90 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Banca Națională a României emite prezenta circulară.

Art. 1. — În perioada 22—30 decembrie 2005, termenele și intervalele de timp maxime stabilite prin Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 10/1994 privind compensarea multilaterală a plăților interbancare fără numerar pe suport hârtie, republicat, cu modificările și completările ulterioare, pentru compensarea și decontarea plăților interbancare se modifică și sunt prezentate în anexa la prezenta circulară.

Art. 2. — În cazul în care ziua compensării este data de 29 decembrie 2004, amânarea instrumentelor de plată de debit pe motiv că unitatea primitoare nu dispune de datele necesare acceptării sau refuzării instrumentelor de plată poate fi efectuată numai pentru o zi. În cazul în care ziua compensării este data de 30 decembrie 2005, amânarea instrumentelor de plată de debit nu mai poate fi efectuată.

Art. 3. — În ambele situații prevăzute la art. 2, dacă la data de 30 decembrie 2005 este necesară totuși o amânare la compensare a instrumentelor de plată de debit, unitatea instituției de credit primitoare va refuza la plată respectivele instrumente de plată de debit compensabile în ședința de compensare din data de 30 decembrie 2005.

Art. 4. — Refuzurile la plată efectuate în conformitate cu prevederile art. 3 nu se raportează la Centrala Incidentelor de Plăți.

Art. 5. — Procedurile de compensare privind instrumentele de plată de debit aflate în situația prevăzută la art. 3 vor fi reluate în data de 3 ianuarie 2006, ca și cum aceste instrumente ar fi fost primite de unitatea prezentatoare de la clientul beneficiar la această dată și prezentate unității primitoare în ședința de verificare din această dată, fără a li se mai putea aplica procedura de amânare la compensare.

Art. 6. — În cazul aplicării art. 2—5, refuzul va fi considerat amânare la compensare și va constitui motiv de penalizare. Unitatea instituției de credit unde beneficiarul are cont deschis are obligația să-l informeze pe acesta că instrumentul de plată de debit nu poate fi procesat în cursul anului 2005, imediat ce aceasta este informată.

Art. 7. — Instituțiile de credit care în perioada 22—30 decembrie 2005 primesc la ghișeu instrumente de plată de debit care nu mai pot fi compensate și decontate în cursul anului 2005 utilizând termenele și intervalele de timp maxime stabilite în anexă au obligația să informeze clienții beneficiari ai instrumentelor de plată respective despre imposibilitatea de a mai procesa aceste instrumente de plată în cursul anului 2005, imediat ce aceasta este constatată, existând posibilitatea fie a încasării lor direct de la plătitori, fie a compensării și decontării acestora în prima decadă a lunii ianuarie 2006, cu riscul ca aceste instrumente să nu fie încasate sau să se întârzie încasarea sumei față de data scadenței.

Art. 8. — Programul ședinței de compensare rămâne neschimbat.

Art. 9. — Instituțiile de credit vor lua toate măsurile necesare pentru informarea corectă, completă și la timp a tuturor clienților lor privind modul de efectuare a compensării plăților cu instrumente de plată de debit în perioada sfârșitului de an 2005 și vor afișa la loc vizibil, în toate unitățile proprii, extrase din prevederile prezentei circulare.

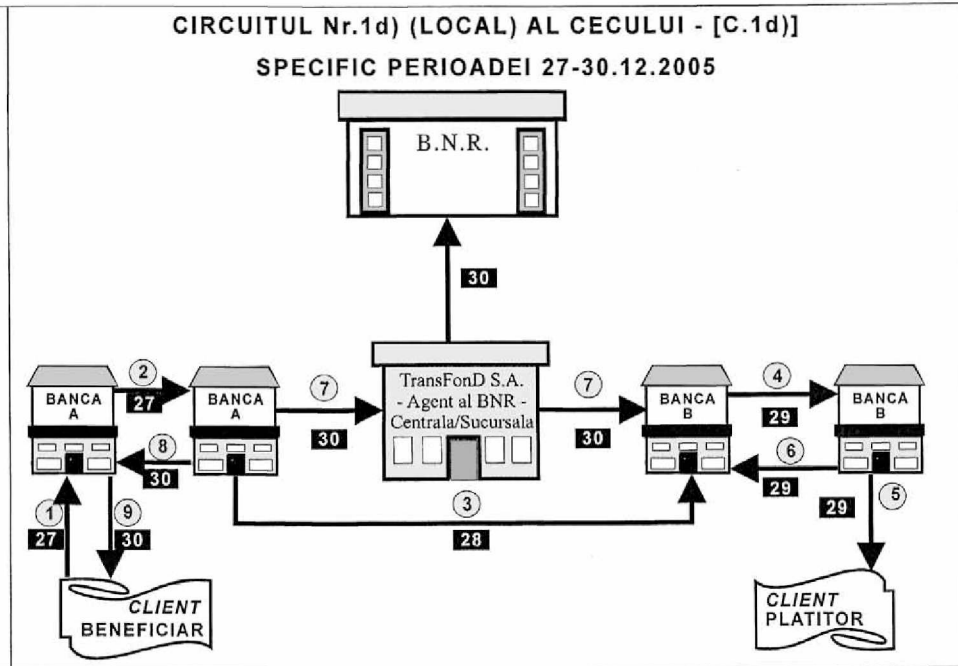
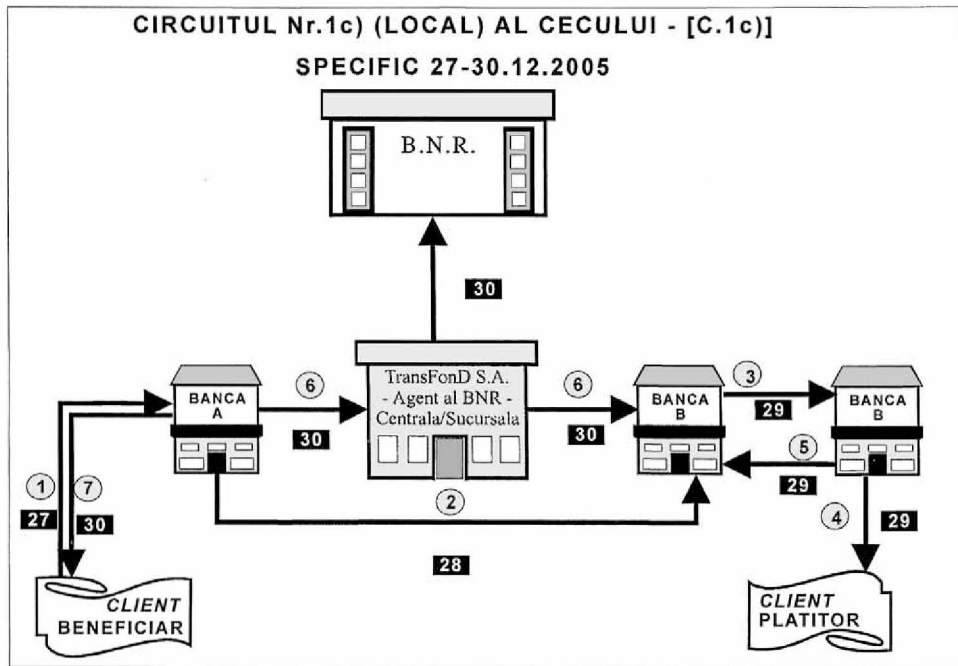
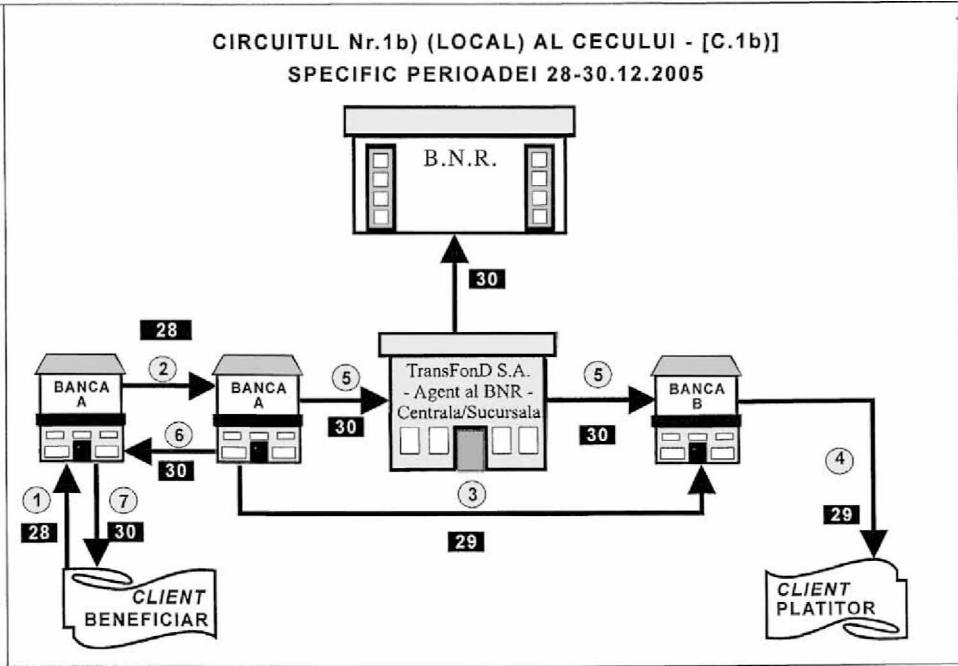
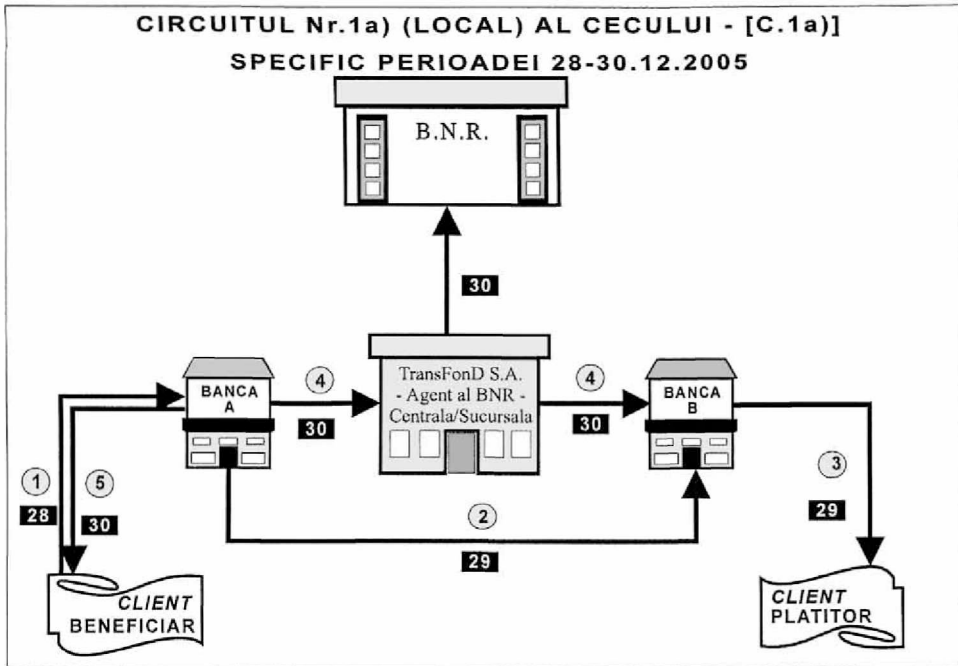
Art. 10. — Anexa*) face parte integrantă din prezenta circulară.

Art. 11. — Prevederile prezentei circulare intră în vigoare la data de 22 decembrie 2005.

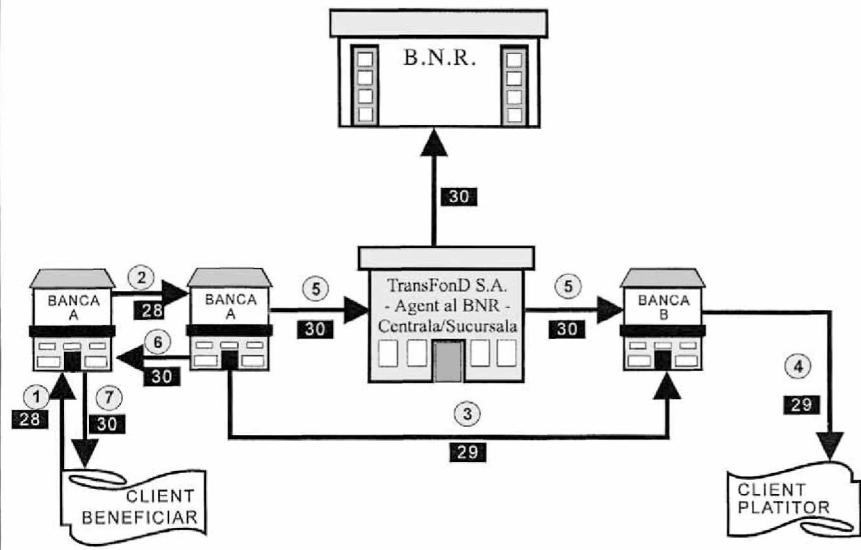
Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Isărescu

București, 14 decembrie 2005.
Nr. 40.

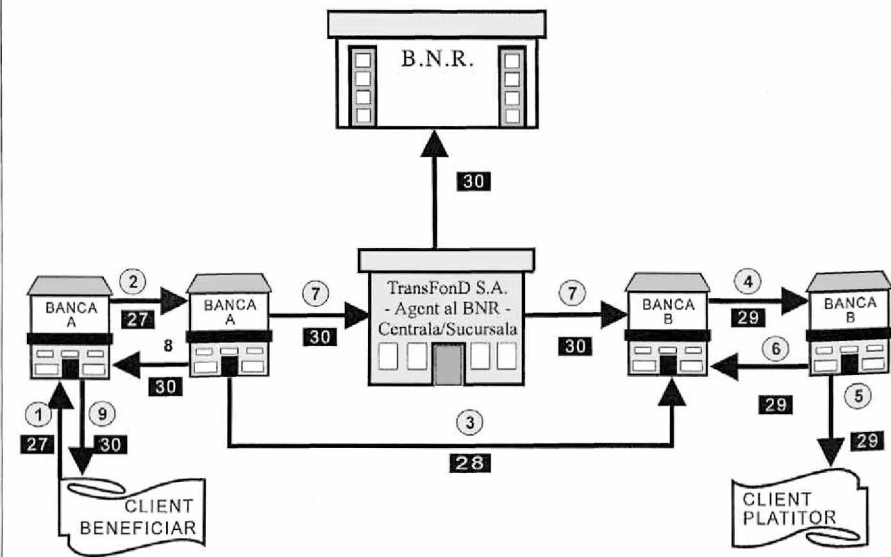
*) Anexa este reprodusă în facsimil.

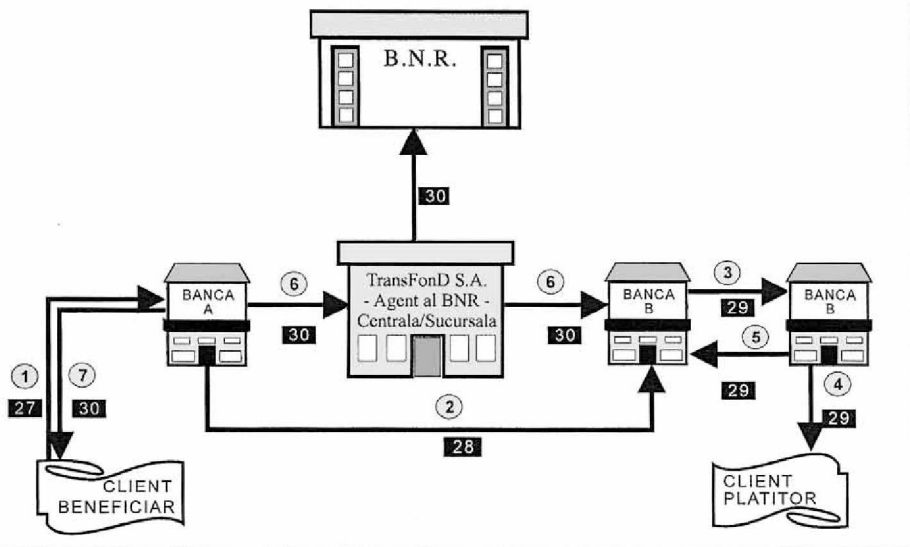
CIRCUITUL Nr.2a) (INTRAJUDETEAN) AL CECULUI - [C.2a)]
SPECIFIC PERIOADEI 28-30.12.2005

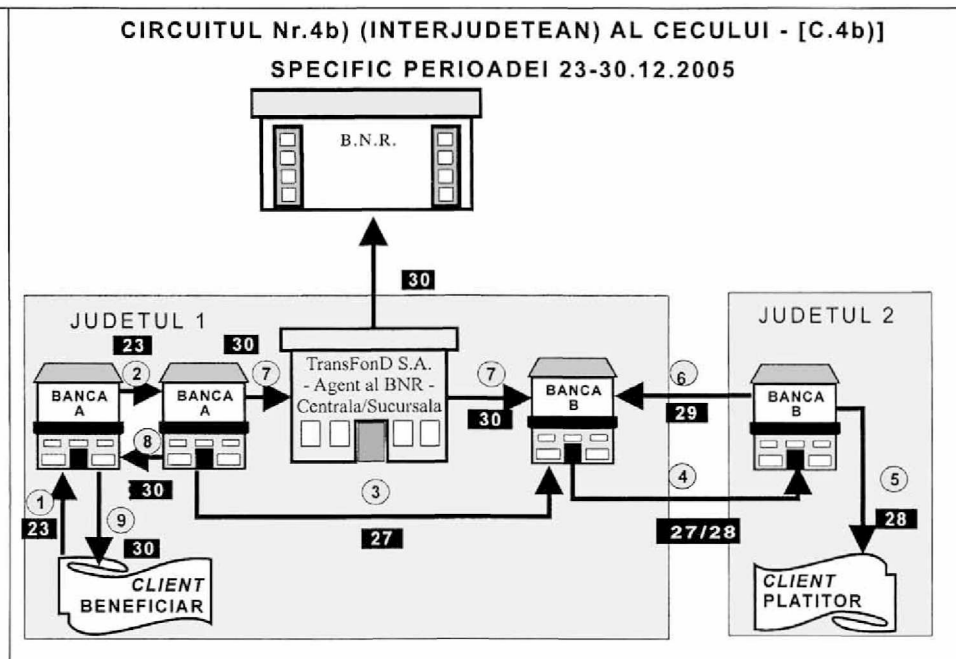
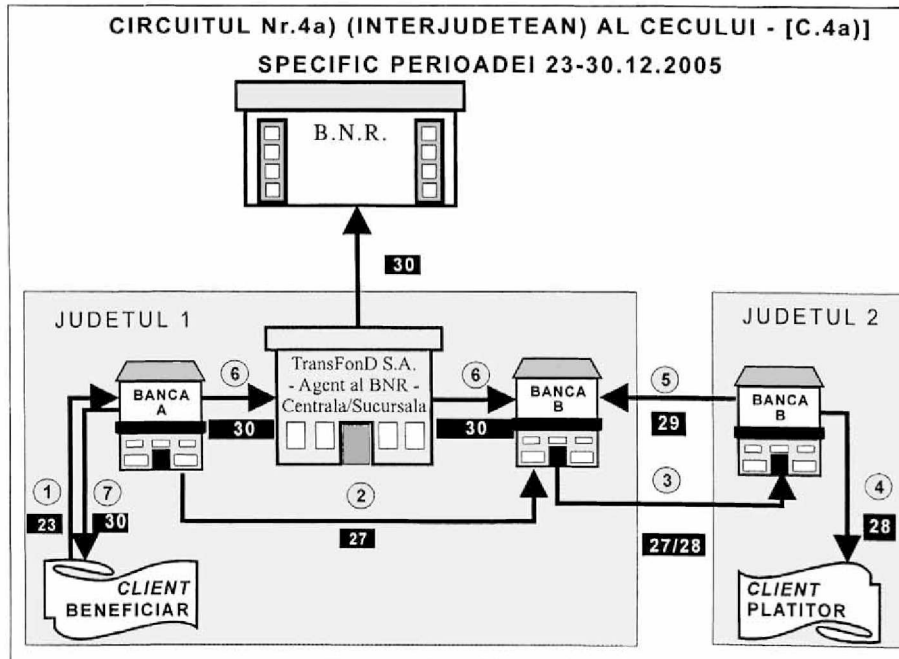
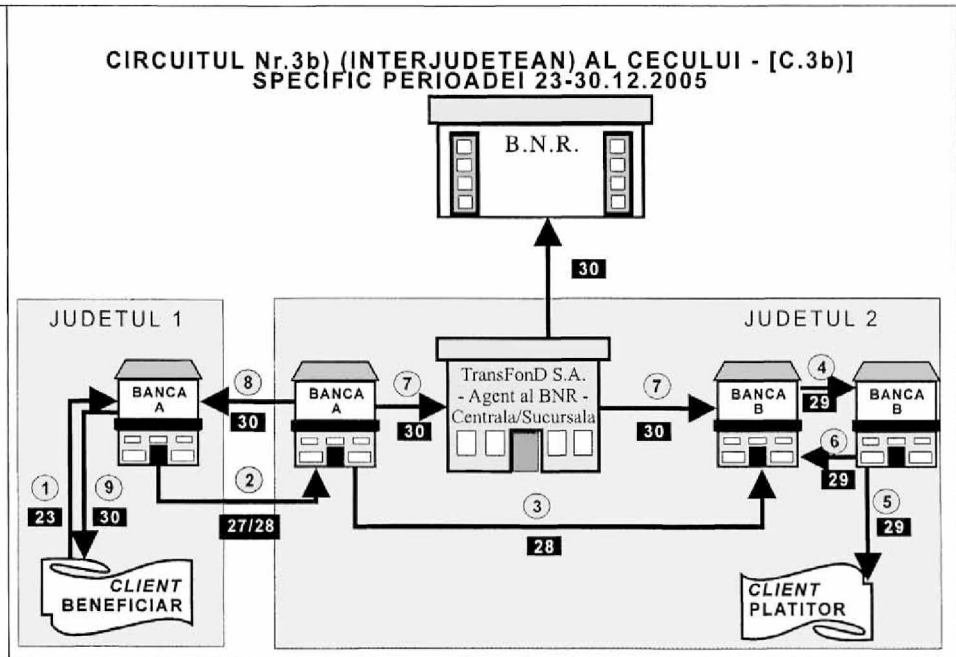
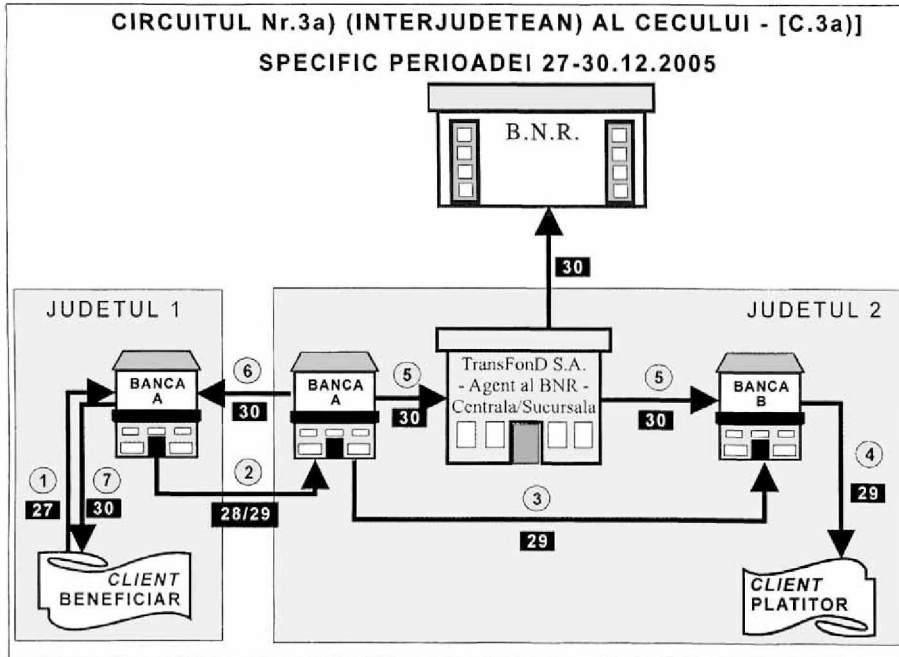

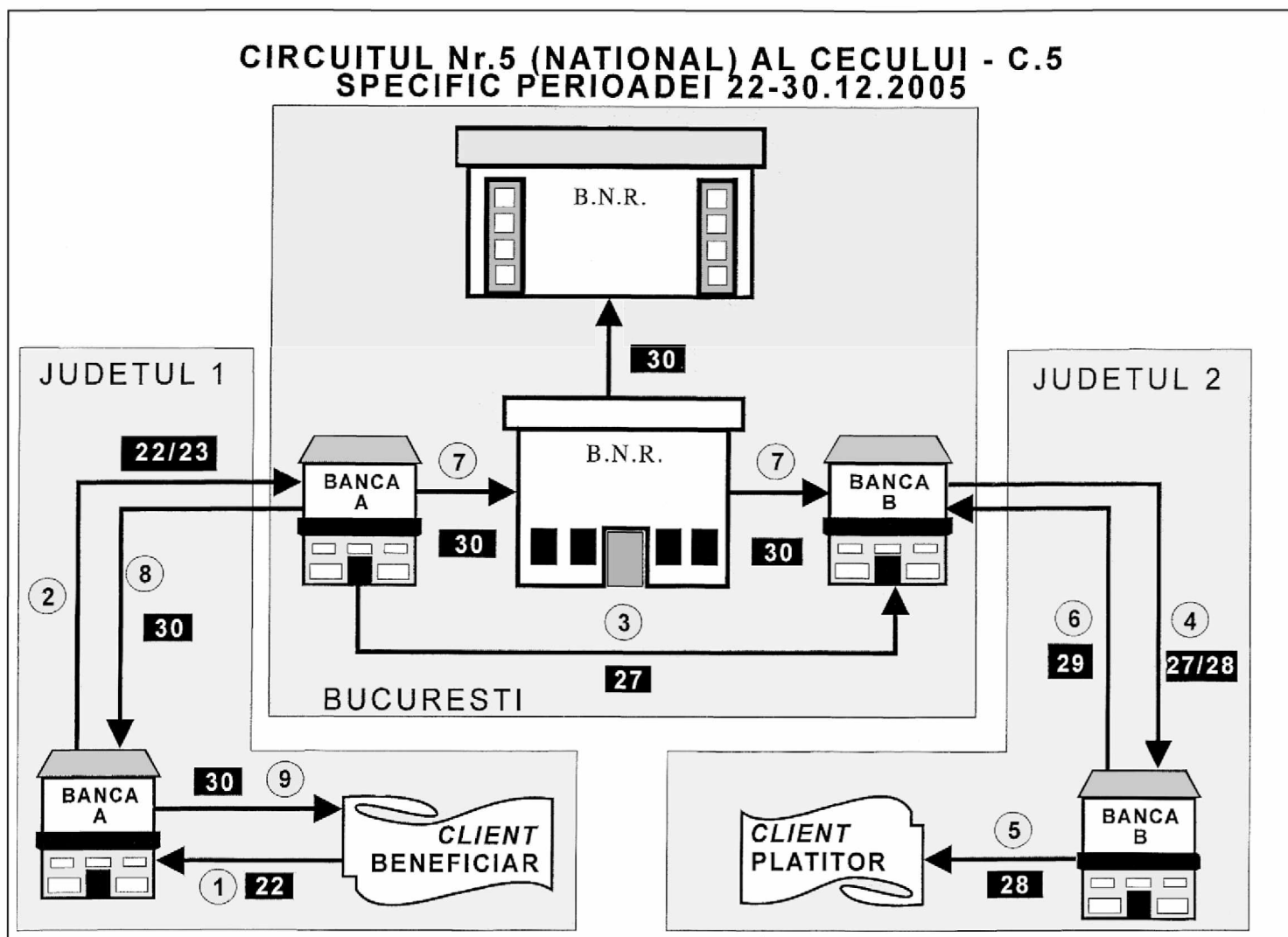
CIRCUITUL Nr.2c) (INTRAJUDETEAN) AL CECULUI - [C.2c)]
SPECIFIC PERIOADEI 27-30.12.2005

CIRCUITUL Nr.2b) (INTRAJUDETEAN) AL CECULUI- [C.2b)]
SPECIFIC PERIOADEI 27-30.12.2005

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 070356